

## Arrest

nr. 182 378 van 16 februari 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ISTAZ-SLANGEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Arabier te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent geboren in Sadr City (Bagdad), maar groeide op in Hay Al Ur (Bagdad). U verklaart dat uw vader zijn eigen fabriek oprichtte waar hij machines maakte omonderdelen voor een automotorte fabriceren. In 2005 zou hij de fabriek hebben gesloten omdat die verlieslatend werd. Sindsdien werkt uw vader voor de vakbond van de industrie. U was in Bagdad een zelfstandige aannemer en voerde allerlei klusjes uit in de bouwsector. U trouwde in 2006 met Iman Fadhel en hebt 4 kinderen met haar.*

*U verklaart dat uw vader in 2008 telefonisch gecontacteerd werd door onbekenden die wilden dat uw vader hen zou helpen om wapens te maken. Zij verwachtten dat hij dat zou kunnen met zijn kennis in de industrie. Uw vader zou dit geweigerd hebben. Enkele dagen later zouden zij uw broer Hussein hebben ontvoerd en op 4 december 2008 hebben vermoord. Een maand later zou uw vader nog één keer telefonisch contact hebben gehad met deze onbekenden.*

*In oktober 2014 zou uw vader opnieuw zijn gecontacteerd door diezelfde onbekenden. Zij zouden uw vader opnieuw hebben gevraagd om hen te helpen om wapens te maken. Gedurende 10 tot 12 dagen zouden zij uw vader verschillende keren hebben opgebeld met deze vraag. Uw vader zou telkens geweigerd hebben. Toen u op 25 oktober 2014 naar de winkel wilde gaan, zou u door gemaskerde mannen in een auto zijn gestoken, zijn geblinddoekt en naar een onbekende plaats zijn gebracht. U werd er in een kamer opgesloten en gehandboeid. U verklaart dat u verschillende keren werd geslagen op de momenten dat zij naar uw vader belden om hem zo ver te krijgen om samen te werken. Uiteindelijk werd er overeengekomen om losgeld te betalen voor uw vrijlating. Uw vader zou zijn fabriek en de grond hebben verkocht voor 115 000 dollar en 120 000 dollar hebben betaald voor uw vrijlating. U verklaart dat u op 9 november 2014 werd vrijgelaten aan de kant van de weg in Al Mashtal (Bagdad) en van daar een taxi nam naar het huis van uw zus. Uw vader zou u nadien hebben opgehaald en u hebben aangeraden om het land te verlaten.*

*U verklaart dat u het land niet onmiddellijk kon verlaten omdat uw vrouw hoogzwanger was en u haar wilde meenemen. Zij beviel uiteindelijk op 23 november 2014. U zou de hele periode tot aan uw vertrek op verschillende adressen hebben verbleven en een advocaat hebben aangesteld om de documenten van uw pasgeboren dochter in orde te brengen.*

*U stelt op 1 maart 2015 met uw vrouw en 4 kinderen legaal naar Turkije te zijn gereisd. Daar dienden jullie een asielaanvraag in bij het bureau van de VN, maar kregen jullie pas een tweede afspraak in 2022. U besloot begin augustus 2015 alleen verder te reizen. U stuurde uw vrouw en kinderen terug naar Bagdad. Zij gingen wonen bij haar familie in de wijk Al Batoel (Bagdad) en zouden zich momenteel constant verplaatsen in Bagdad zelf. U reisde via Griekenland, Macedonië, Servië naar Oostenrijk en nam daar een vliegtuig naar België met een ticket dat door een smokkelaar werd geregeld. U kwam uiteindelijk aan in België op 29 augustus 2015 en diende op 31 augustus 2015 een asielaanvraag in.*

*Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (°28.11.2008), uw nationaliteitsbewijs (°25.07.2011), een kopie van uw woonstkaart (°10.04.2012), uw kieskaart, een kopie van uw rantsoenkaart (°2013, geldig voor 2014-2015), een kopie van uw huwelijksakte (°10.12.2006), een kopie van een document in verband met uw ontvoering, een kopie van de verkoopakte van de grond en fabriek van uw vader, een kopie van het onderzoek naar de moord op uw broer, een kopie van de overlijdensakte van uw broer (°4.12.2008), de originele werkkaart van uw vader (geldig tot 2012), foto's in verband met de fabriek van uw vader, de kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten van uw vrouw en kinderen, het vliegtuigticket van Oostenrijk naar België, een kopie van uw asielaanvraag bij UNHCR in Turkije (en die van uw vrouw en kinderen).*

## **B. Motivering**

*Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.*

*Vooreerst dient er te worden gewezen op enkele cruciale tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Wanneer u aan het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt naar uw interview met DVZ verklaart u dat alles goed verlopen is, maar wilt u nog wel een opmerking maken. U verklaart dat op DVZ werd genoteerd dat uw vader gevraagd werd om wapens op te nemen, terwijl u gezegd had dat hij wapens moest maken. Nochtans stond er wel degelijk genoteerd dat uw vader gevraagd werd om wapens te maken. Het ging dus alleszins niet om een fout. Wanneer u gevraagd wordt naar de andere aantekeningen in het Frans op uw verklaring van DVZ, vertelt u niet spontaan over deze fout. U wordt erop gewezen dat er aantekeningen staan bij uw verklaringen over het feit dat u was thuisgebleven in de periode nadat u ontvoerd was. Wanneer u hierop wordt gewezen, verklaart u dat dit inderdaad de tweede fout was, omdat u niet thuis was, maar zich verplaatste. Het*

is echter zeer eigenaardig hoe dergelijke fout zou kunnen zijn genoteerd. U houdt op het CGVS immers voet bij stuk door te zeggen dat u ook op DVZ had gezegd dat u zich verplaatste. Aangezien dit het volledig tegenovergestelde is, kunnen hier ernstige bedenkingen bij worden gemaakt. Uit het verslag van DVZ blijkt nochtans dat u wel degelijk de tijd had om van alles te vertellen aangezien u meerdere bijvragen werden gesteld (zie verklaring DVZ). In verband met de laatste periode voor uw vertrek, verklaart u bovendien dat u 4 maanden gewacht hebt om de documenten van uw pasgeboren dochter in orde te brengen. Over de verplaatsingen repte u met geen woord (gehoorverslag CGVS, p. 3). U zei er evenmin iets over toen u gevraagd werd waarom u vier maanden had gewacht om te vertrekken. Het enige wat u op DVZ zei is dat u de documenten van uw pasgeboren dochter nog in orde moest brengen en dat dit lang duurt. Tijdens het interview op het CGVS blijkt dat u deze taak had uitbesteed (gehoorverslag CGVS, p. 19). Aangezien er in die hele periode helemaal niets gebeurde, is het bovendien zeer eigenaardig dat u zonder enige aanleiding om de zoveel tijd van plaats veranderde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er kunnen bijgevolg eveneens bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over het feit dat uw vrouw tot op heden nog steeds elke 10 of 12 dagen zou verhuizen (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 16). Indien er daadwerkelijk iemand uw gezin zou visiteren, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen, is het bovendien des te gemakkelijker om hen te treffen tijdens hun vele verplaatsingen. Zoals reeds opgemerkt, zijn er geen indicaties dat uw eigen gezin om welke reden dan ook gevisieerd zou worden. Intussen zijn er immers bijna 2 jaar verstreken en heeft uw vader niets meer vernomen van zijn belagers (gehoorverslag CGVS, p. 33). Kortom, bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel idee hebt wie er achter de bedreigingen zit. Ondanks het feit dat uw vader reeds in 2008 werd bedreigd en uw broer werd ontvoerd en vermoord, hebben jullie tot op heden geen enkel idee wie hier achter zit. Nochtans zouden dezelfde mensen achter de bedreigingen en problemen van oktober 2014 zitten (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat het zeker milities zijn (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien uw vader zijn medewerking werd gevraagd en hij zelfs meer specifiek gevraagd werd om in één van hun wapenfabrieken een supervisor te worden en eigen personeel met expertise mee te nemen, zou er kunnen worden verwacht dat u en hij ook weten met wie hij geacht was samen te werken. Daarbij komt nog dat u verklaart dat uw vader dé nummer 1 was in Irak op gebied van industrie en machines en dat ze daarom in hem geïnteresseerd waren. Nochtans werkt uw vader al meer dan 10 jaar niet meer in de industrie zelf en heeft hij ook niets te maken met de wapenindustrie. Hij maakte immers machines voor autoonderdelen (gehoorverslag CGVS, pp. 11-12, 28). Hij zou bovendien nooit te horen hebben gekregen wat voor soort wapens hij geacht werd te maken, hetgeen niet onbelangrijk kan zijn om te weten of hij wel degelijk over die expertise beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 28). Wanneer u daarenboven gevraagd wordt naar het risico dat uw vader loopt, aangezien hij nu eenmaal diegene is van wie men verlangt dat hij zou samenwerken, verklaart u dat hij 74 jaar oud is, niet weg wil uit Irak, in zijn huis wil blijven en wil blijven werken (gehoorverslag CGVS, p. 34). Hieruit blijkt alleszins niet dat hij om welke reden dan ook gevisieerd wordt. Dat uitgerekend hij, die het doelwit is van milities, zijn normale leven kan verderzetten, is dan ook op zijn minst eigenaardig te noemen. U verklaart dat ze zijn kinderen, en in dit geval u, als drukingsmiddel willen gebruiken om zijn samenwerking te verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 34). Aangezien hij zich dagelijks naar zijn werk verplaatst, kan het echter niet moeilijk zijn om hem zelf tot in één van hun fabrieken te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovenstaande vaststellingen kunnen dan ook op geen enkele manier uw verklaringen ondersteunen.

Daaraan kan verder worden toegevoegd dat alle spontaniteit ontbreekt in uw verklaringen over uw ontvoering, opsluiting en vrijlating. Uw verklaringen komen dan ook geenszins doorleefd over waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt om in detail uw volledige verhaal te vertellen, beperkt u zich tot een zeer korte opsomming van de feiten. Wanneer u gevraagd wordt of u hier nog iets aan wilt toevoegen of meer hierover wilt vertellen, verklaart u simpelweg dat dat het was (gehoorverslag CGVS, p. 27). Indien u daadwerkelijk het slachtoffer was van een ontvoering en vastzat in de omstandigheden zoals u die – weliswaar zeer bondig – omschrijft (+/- 14 dagen vastgebonden en geblinddoekt opgesloten, herhaaldelijk geslagen, geen toegang tot sanitair) zou er kunnen worden verwacht dat u een meer doorleefde beschrijving kunt geven van deze ervaring. U vertelt zeer kort en bondig dat uw vader verschillende keren telefonisch gecontacteerd werd en dat hij telkens werd bedreigd. Meer inhoudelijke informatie geeft u daarover niet. Het is echter bevreemdend dat, gelet op hetgeen uw broer in het verleden zou zijn overkomen, jullie zich hierover geen zorgen leken te maken. U verklaart immers geen maatregelen te hebben genomen. De reden hiervoor zou zijn dat zij de vorige keer heel snel handelden en deze keer niet. Ook al zou alles de eerste keer op amper 2 dagen zijn gebeurd, dan nog konden jullie op voorhand op geen enkele manier weten hoe snel zij deze keer zouden handelen. Aangezien uw vader meermaals telefonisch zou zijn gecontacteerd en

bedreigd, zou het logisch zijn om bepaalde voorzorgen te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om te vertellen over uw verblijf in gevangenschap en hoe uw dagen eruit zagen, bent u wederom zeer bondig: "Ik mocht nergens heen, ik moest altijd op mijn stoel zitten, ik plaste in mijn broek, ik mocht niet bewegen." Wanneer u vervolgens wordt aangespoord om meer te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen: "Dat is alles. Als ze naar mijn vader belden, dan sloegen ze mij. Ze wilden dat mijn vader mijn stem hoorde, of mijn schreeuw." (gehoorverslag CGVS, p. 30) Aangezien u meer dan 2 weken was opgesloten in de omstandigheden die u zeer bondig beschrijft, kan er worden verwacht dat u meer doorleefd hierover kunt vertellen. In uw verklaringen ontbreekt echter alle spontaniteit waardoor er hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Uw verklaringen worden dan ook enkel en alleen opgebouwd aan de hand van de specifieke vragen die u worden gesteld en de zeer korte antwoorden die u daarop geeft. U beperkt zich het merendeel van de tijd tot een antwoord van 1 of enkele woord(en) zonder bijkomende uitleg te geven (gehoorverslag CGVS, pp. 30-31). Nochtans werd u zeer uitdrukkelijk gevraagd om in detail uw volledige verhaal te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer u erop wordt gewezen dat u werd gevraagd om in detail te vertellen, maar dat u bijna niets vertelt, zegt u alleen dat u alle details hebt verteld en verteld hebt hoe u daar zat en zich afvroeg wanneer men u kwam vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 31). U doet echter geen moeite om uw verhaal geloofwaardig te laten klinken. Uw verhaal komt dan ook (slecht) ingestudeerd over. Hetzelfde kan worden gezegd over uw verklaringen over uw vrijlating. U geeft wederom een bondige opsomming van de gebeurtenissen. U verklaart dat u naar de snelweg aan Al-Mashtal werd gebracht en op straat werd gegooid, dat uw handen los waren, maar uw benen niet (gehoorverslag CGVS, p. 31). Wanneer u wordt aangespoord om alles in detail te vertellen vanaf het moment dat u de kamer verliet, beperkt u zich opnieuw tot een korte opsomming: "Ze kwamen naar binnen, haalden mij uit de kamer, brachten mij naar de auto, staken mij in de koffer van de auto, de auto reed, de auto stopte, ze haalden mij eruit, ze lieten mijn handen los, ik werd op straat geduwd." (gehoorverslag CGVS, p. 32) Daarbij komt dat u ook spontaan zeer weinig details kunt geven over de overhandiging van het losgeld. U weet alleen dat het ergens in Al-Dora werd overhandigd (gehoorverslag CGVS, p. 32). Kortom, u hebt op geen enkele manier een doorleefde indruk gegeven van uw ontvoering en opsluiting waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Gelet op het feit dat ook uw verklaringen op andere punten tegenstrijdig en onvolledig zijn, zoals hierboven en hieronder wordt beschreven, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtaanleiding en vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak.

Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt, zijn uw tegenstrijdige verklaringen over de fabriek van uw vader, de fabriek die hij zou hebben moeten verkopen om het losgeld te kunnen betalen. Het valt op dat u tijdens uw gehoor aanvankelijk laat uitschijnen dat uw vader nog steeds machines maakt en dat deze fabriek nog operationeel is. Ook op DVZ verklaarde u dat hij machines maakt, in de tegenwoordige tijd (verklaring DVZ). Uiteindelijk blijkt dat deze fabriek reeds in 2005 is gesloten en dat er sindsdien niets meer mee is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is eigenaardig dat u verklaart dat uw vader machines maakt, wanneer u gevraagd wordt naar zijn beroep. Hij is intussen inmiddels jarenlang lid van de vakbond voor industrie en maakt dus al meer dan 10 jaar geen machines meer (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarbij komt nog dat u op verschillende momenten tijdens het gehoor verklaart dat die machines nog in de fabriek staan (gehoorverslag CGVS, pp. 10, 20-21), om uiteindelijk te zeggen dat enkel de fabriek en de grond werden verkocht en dat uw vader de machines verplaatste naar een opslagplaats in Al-Kut (gehoorverslag CGVS, p. 24). Kort daarvoor had u nog gezegd dat de nieuwe eigenaar van plan was om de machines te verkopen in een Arabisch land. Wanneer u hierop wordt gewezen, verklaart u dat u het eigenlijk over uw vader had (gehoorverslag CGVS, pp. 24-25). Deze tegenstrijdigheden zijn zeer opmerkelijk gelet op het feit dat u voordien meermaals verklaard had dat de machines nog steeds in die fabriek staan. Er kunnen bijgevolg bedenkingen worden gemaakt bij de verkoop en de omstandigheden van deze verkoop indien deze heeft plaatsgevonden. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw documenten dient er te worden opgemerkt dat uw identiteitsdocumenten louter en alleen uw herkomst bevestigen, die hier niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten in verband met de fabriek van uw vader, kan er worden afgeleid dat de persoon Salih Hussein wordt vermeld als eigenaar van een fabriek. Er zijn op heden geen redenen om te twijfelen aan het feit dat uw vader ooit een fabriek had. Wat betreft de documenten in verband met het overlijden van uw broer, dient er te worden opgemerkt dat de overlijdensakte van uw broer een kopie betreft waardoor het onmogelijk is om de authenticiteit ervan na te gaan. Daarbij komt nog dat het eveneens bevreemdend is dat het attest van de rechtbank pas in augustus 2014 werd opgesteld ondanks het feit dat uw broer in 2008 reeds zou zijn vermoord. Daarbij komt nog dat u verklaart de autoriteiten en hun milities te vrezen en verklaart dat zij

achter de bedreigingen zitten. Indien daadwerkelijk de autoriteiten achter deze bedreigingen zouden zitten, is het zeer eigenaardig dat deze autoriteiten een gerechtelijk onderzoek zouden hebben gevoerd dat 6 jaar duurde en ook de conclusie trokken dat terroristen verantwoordelijk zijn voor de dood van uw broer. Uit dit document blijkt alleszins wel dat er een onderzoek werd gevoerd. Aangaande het document dat u neerlegt om uw ontvoering aan te tonen, kan er alleen worden opgemerkt dat dit document op uw vraag werd opgesteld. Enkel en alleen op basis van uw verklaringen zou deze mensenrechtenorganisatie dit document hebben opgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het heeft dan ook een gesolliciteerd karakter en heeft bijgevolg geen enkele waarde. Ook de verkoopakte van de fabriek en de grond is een kopie. Zelfs al zou deze fabriek en de grond zijn verkocht, dan nog blijkt uit dit document niet voor welke reden het werd verkocht. Ook dit document kan uw verklaringen bijgevolg niet staven. Daarbij komt nog dat u niet eens weet aan wie het werd verkocht (gehoorverslag CGVS, p. 23). Tot slot kan daaraan worden toegevoegd dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van

aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar

*specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Per drager brengt de verwerende partij op 7 februari 2017 een aanvullende nota bij samen met een REAB DECLARATION FORM ondertekend op 4 oktober 2016 door de verzoekende partij, neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 21 oktober 2016 is teruggekeerd naar Irak.

2.2. De Raad wijst erop dat “*zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit*” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Aangezien verzoeker door zijn handelwijze verzaakt aan de door hem ingeroepen internationale bescherming is zijn beroep doelloos geworden.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER